

Ivar Nørgaard (S):

Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for hans svar på forespørgslen og meddele, at socialdemokratiet fuldt og helt kan tilslutte sig det udmærkede slogan, ministeren fremlagde, nemlig at det eneste alternativ til EF er et bedre EF. Det er vi helt enige i.

Udgangspunktet for folketingets og dermed regeringens markedspolitik er og bør fortsat være det forslag om motiveret dagsorden af 28. maj 1984, der blev vedtaget med stort flertal.

Som bekendt består dagsordenen af to afsnit. Det første vedrører institutionerne. Her fastslår folketinget, at grundlaget for Danmarks medlemskab af EF er en bevarelse af veto retten og en fastholdelse af kompetencefordelingen mellem Ministerrådet, Kommissionen og EF-Parlamentet, og afviser derfor EF-Parlamentets udkast til en traktat om oprettelsen af en europæisk union.

Det andet afsnit omhandler indholdet af samarbejdet, og her fastslår folketinget, at Danmark i de kommende år i EF aktivt skal arbejde for:

1. En markant indsats imod arbejdsløsheden, herunder en koordinering mellem landene af en nedsættelse af arbejdstiden.

2. Gennemførelse af nye fælles aktiviteter inden for industri, forskning, teknologi og energi.

3. En koordineret indsats til forbedring af miljøet og arbejdsmiljøet, der ikke hæmmer det enkelte lands muligheder for selvstændige nationale fremskridt.

4. En skærpende af kontrollen med de multinationale selskaber.

5. En fastholdelse af principperne for den fælles landbrugspolitik.

6. En forbedring af u-landenes økonomi.

7. Forøget samarbejde med EFTA-landene.

Det er en programerklæring, som socialdemokratiet bestandig under markedsudvalgs-møderne har søgt at sikre at regeringen fortsat arbejder for. Men siden vedtagelsen af folketingets dagsorden har den såkaldte Dooge-komité, som udenrigsministeren også omtalte det, afgivet sin rapport om det fremtidige samarbejde i EF.

Den danske repræsentant i komiteen har vedrørende de institutionelle spørgsmål gennem sine forbehold på udmærket måde pla-

ceret Danmark på folketingsdagsordenens grund, men en række af de øvrige lande har stillet mere eller mindre vidtgående forslag til indskrænkning i veto retten og til en udvidelse af EF-Parlamentets beføjelser. Regeringen må naturligvis under kommende drøftelser om EFs fremtid stå fast på dagsordenens grundlag, og sådan har jeg da også forstået udenrigsministeren i dag.

Luxembourgforliget er af særlig betydning for de små lande. De store ville i realiteten altid have veto ret, uanset om Luxembourgforliget eksisterede. Det er karakteristisk, at de, der ynder at præsentere sig som europæere, ja, supereuropæere, og derfor vil have veto retten afskaffet eller begrænset, netop er dem, der bruger veto retten mest. Se blot eksemplet med kansler Kohl: samtidig med at han og hans udenrigsminister Genscher prædiker Europaunion med afskaffelse af veto retten, nedlægger den tyske landbrugsminister i Ministerrådet veto mod Kommissionens forslag til landbrugspriser.

Det er også symptomatisk, at det er den samme tyske regering, der kræver budgetdisciplin, som nu er ved at sprænge EF-budgettet ved gennemførelse af højere kornpris end foreslået af Kommissionen og støttet af alle medlemslandene, og det er den tyske nationalbank, der reelt stopper forslag om at gøre ECUen til en reservevaluta, noget af det som mest lovende kunne placere Europa mere uafhængigt af USA, hvis dollardominering jo på mange måder i høj grad er til skade for en europæisk politik og for vores økonomi i det hele taget. Men det er altså tyskerne, der på det område reelt stopper.

Vi må stå vagt om veto retten, og det må betyde, at vi fortsat står fast ved, at hvert land selv suverænt afgør, hvornår der er tale om vitale interesser. Det er på den anden side klart, at vi alle bør medvirke til, at veto retten ikke misbruges.

Udenrigsministeren sagde i sit indlæg, at det ikke er realistisk at tillægge EF-Parlamentet lovgivningsbeføjelser eller ret til at fastlægge EFs finansieringsrammer. Nej, hr. udenrigsminister, det er ikke blot ikke realistisk, men det er jo i strid med Romtraktaten. Den skulle altså ændres, hvis man skulle gøre noget sådant, og det er i eklatant strid med dansk markedspolitik, så jeg synes, at udenrigsministeren her nok kunne have udtrykt sig lidt stærkere end blot at sige, at det